

Но беше вече късно да се направи нещо такова. Влака припускаше с безумна бързина и летеше покрай дървета, хълмове. Харри се притисна в жгълчето около вратата и затвори очи. Той покри букета с носната си кърпичка, за да не увехнат цветята. Онези, които седеха насреща му, го гледаха, клатеха глави и се усмихваха. Той изглеждаше тъжен, тъжен мъжичък, а хубавото му лице възбуждаше такова доверие.

IV.

Влака спира само веднаж, за да вземе вода и беше още сравнително рано, когато той пристигна в Лондон, на гарата Кингс-Крос. В блжсканицата, залисията и шума на тази столична гара Харри се почувствува за минута съвсем изгубен. Но той мъжествено се бореше с налегания го страх и се мъчеше да се не изплаши. Ридания лаяха към гърлото му. Той никога и никъде не беше се отделял от баба си и от градинката си. Но той знаеше, че съдбата на техния приют зависи от неговият успех... Със всички сили се мъчеше да сподави ужаса, който изпитваше, и тръгна след тълпата, старайки се колкото може по-предпазливо да държи букета.

— Кажете ми, моля ви се, къде живее първият министър? — попита той стражара.

— Е, е, отминавай, не се занасяй, — каза важно стражара.

Тогава Харри се обърна със същия въпрос към уличния метач.

— На върха на кулата Виктория, — каза метачът, и Харри видя, как хората наоколо се разсмяха.

Тълпата, между която той вървеше, страшното движение, шума, грохота го правеха като болен. Освен това, още нищо не бе ял и му се струваше, че краката му се подкосват. Той се приближи до един файтонджия.

— Моля, Ви се, кажете ми, где живее първият министър?

Файтонджията се изсмя.

— Не отивате ли да закусите с неговия сестра?

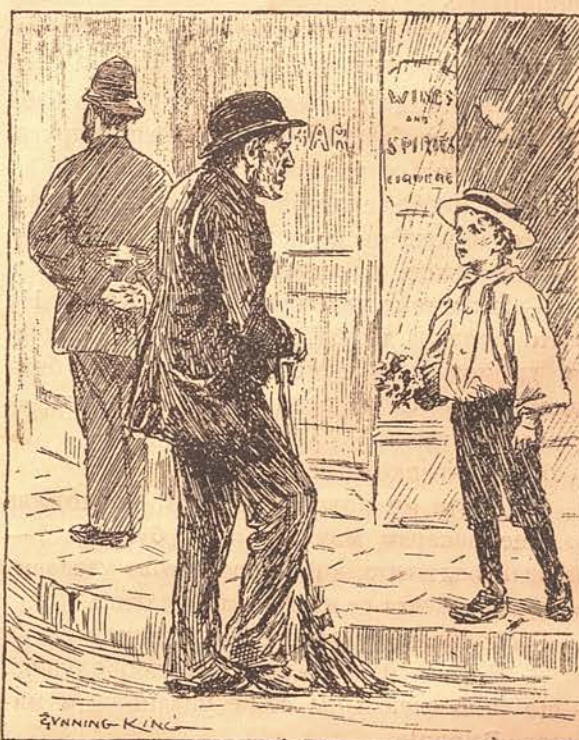
— Требва ми да го видя, — каза Харри сериозно.

— Добре, качи се, ако ми заплатиш добре, — каза файтонджията и отвори вратата на своята малка карета, като канеше с ръка Харри.

Харри му показа два шилинга. — Достатъчно ли е?

— Е, добре, добре, нека бъде тъй! — каза файтонджията, като правеше вид, че върши благодеяние на момчето.

— Та нали по таксата се взима само шилинг, за да се отиде при „булдога“. Гледай ти, как лъже момчето! — каза друг фай-



гонджия. — Гледайте, той, навярно, няма и да го отведе там.

— Нима не ще ме закарате там? — попита Харри? — А кой е тоя „булдог“?

— Е, добре, за един грош ще те закарам и ще те заведа при „булдога“, — отговори файтонджията и всички файтонджии наоколо се изсмяха.

Тогава Харри тъжно се отвърна. Той се почувствува тъжен самотен и изгубен, че беше готов да се разплаче. Но той помнеше, че от мъжеството му зависи целата им съдба и преглътна сълзите си.